

Jan Neruda: *Hřbitovní kvítí*

Na pahorku leží pole chudé –
ostrov v času proudův – málo znáno,
jako skříně skvostné na poklady
čtyrmi bílými zdmi obehnáno

Vrata jako zámek zrezavělý,
povrch zbořené a spustlé sady –
nesáhne zde ovšem žádná drzá
ruka uložené na poklady.

Noha spěla má k těm chudým rovům,
poutcova jak k hrobu spasitele
bych zřel místo, čtvrtá zim kde stlala
sabatový šat svůj na přítele.

Zelená se tráva po hřbitově.
Snad ji nasilo zde ptactvo zpěvné?
Naděje spíš, že to pohrobené
zase vzešly, by snad bylo zjevné.

Červená se kvítí po hřbitově.
Snad ho sázela zde lidská ruka?
Ba spíš myslím, že to pohrobená
láska jest i její drahá muka.

Však i zažloutlé zde bejlí hnusné
porodila v bolu země pustá, –
aj ta podoba zlých vášní jistě,
ta z tvých prsou, bratře, nevyrůstá.

Ticho – jako ráno v dálné poli,
kdesi jenom o kov ruda zvoní, -
aj, to stařec, – opřen o lopatu
k zemi shrblá záda pracně kloní.

„Nevíš, kde zde přítel leží?“ „Čím byl?“
„Čím měl býti, blázne, – člověkem!“
„A jak umřel?“ – „Puklo mu jen srdce
že mu oplatila lásku nevděkem!“

„A kdy skončil?“ – „Není dávno tomu!“
„Kde by asi ležel, nevím víc;

neboť věřte, kterým srdce puklo,
že jich leží tuto na tisíc.“

Porodila rosa kvítek malý
po zářivém slunci prahnoucí, –
duch tvůj zrodil ideály,
mile čistou myslí vanoucí.

Zahrálo si slunce ranní květem,
a již kvítek slabou hlavu kloní, –
a tvé oko nad zbořeným světem
ideálův hořkou slzu roní.

Co květ toužil, předce vylněno –
políbením slunce uvadnul –
tobě osud dal však jiné věno –
snové prchli, ty jsi uchřadnul.
